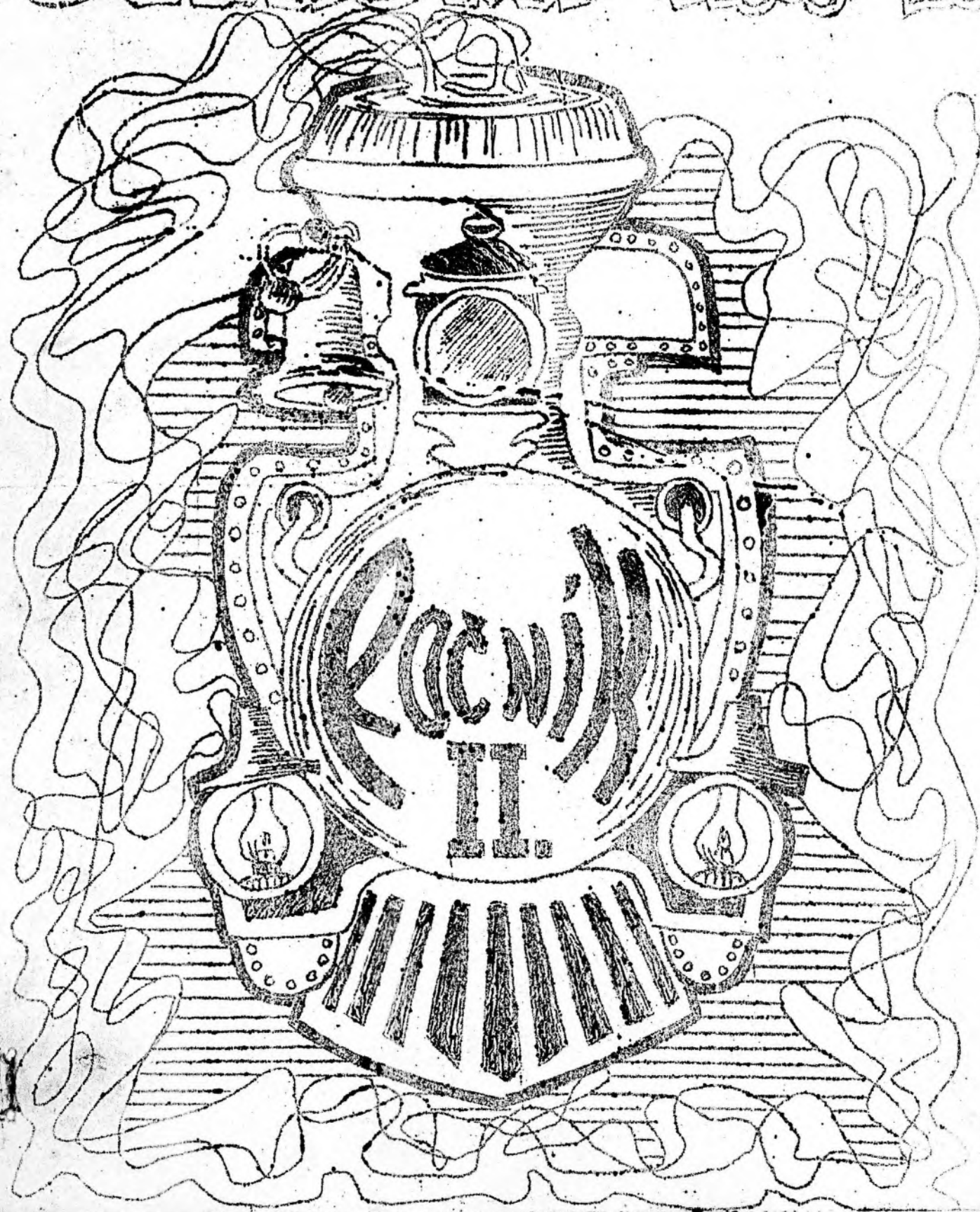

COKALKA NO 1

... byl to prim. flek tam
pod skalou kousek za údolím
po levé straně Čerňavského potoka.
Našli jsme ho tenkrát tam po děsné
fajr. prožité noci plné fialovejch
blesků a spousty ty padající vody na nás
všechny schoulený ve snopkách
kousek nad Lakomcem...

Kluci tenkrát ráno sušili kolem ohně kterej rozdělali
s posvátou hrůzou a naději všechno to co ještě trochu
připomínalo bundár zatímco se Suzanem jsme šašdřivali
jako bylo našim zvykem po skalách vešš a lese...
Ležel tam ten plásek dle pod náma
jak pohádkovej palouček a snad
se i na nás šklebýl
kdo ví...

VĚNOVÁNO VŠEM KAMÁŘŮM ZE ZAPOMENUTÉHO LIDU

Postavili jsme tam tenkrát za pár sobot camp na kteréj jsme potom jezdili jak do toho svého království do kterýho měl přístup každěj abluodilej tulák kteréj sem kdy vůbec zavítal...

Stál tam schoulen pod skálou jak muři noha či perníkova okalcupka skorem celej rok až do toho příštího jara šedesátýho roku...

Než sešel snih našli jsme tam jen černý smuteční epáleníště a pár vohořelejch kůlu trčících k nebeskejm vratům jako výstražný prát nám všem lkajícím.

Stáli jsme tam celý stuhlý vztekem a náš pohled pomalu klouzal tam nahoru do ty modrý oblohy stou nadějí, že tu modrou barvu tam nahore nikdo a nikdy nemůže snížit...

Seděli jsme potom u toho křemadního ohně a Sumanova láhev pomalu měnila majitele kolem dokola jak poslední připítek s tím kterým brachem s kterým si každěj z nás v duchu připíjel to poslední. Ahoj...

Vzpomínali jsme na ty prima děsně fajm noce u ohně, kluci s kytarama v ruce který drněly Niagara a my jsme poslouchali potok kteréj nám broukal druhéj hlas přímo u nohou. Vlnky si tam vždycky vpravovaly, že jsme je museli okřikovat jak nám tam skákaly do řeči-jindy když zase voda opadla. Zde bylo zase tak někdy děsně smutno a ticho tak, že i né nadarmo jsme dali tomuhle fleku názav ČERNÁ KOTLINA...

Uteklo mnoho času ved ty doby příliš mnoho aby člověk mohl pochopit proč dnes zeje právě tehle ilek prázdnotou...

Zůstala jen vzpomínka na něco krásného co může pochopit jen duše tuláka kteréj prožil něco podobného jak tenkrát všichni co stáli snána kolem právě tohoto ohně...

Nestáli jsme ani o to sem potom jezdit, něco tu na nás padalo a marně jsi to od sebe odháněl jak černou mřur která ti sedla přímo na záda... Stala se nám až teprve mnohem později po létech radostí i smutků, zklamání i nových nadějí místem kde jsme počítali tryzny za kamarády kteří nám odešli na ten nejdělsí vaňar ve svém životě tam někam nahoru anebo dólů to jak se každěj z nich choval anebo alespon snažil vůbec nějak chovat dokud nepřišel ten jejich Den...

Podiváš-li se ze shora skály tam dólů i dnes uvidíš tam ještě to vyhaslé ohniště kolem pár schoulených tlejících lavic a dejchne na tebe ten smutek úmrlčího ticha kteréj tu dělá stále jedinýho společníka vohořelimu totému kteréj je celej nahrben stárim-prolezlej reumatismem z toho vlhka který táhne vod potoka mu rovnou do kolenou...

Podivej se kamaráde-podivej a nech ho spát.

ANONIMNĚ
HERU

BILÝ MÁMĚNT

"Klučí", povidá jednou širka. "Já už budu na boudu. Chceš se taky jednou vyspat?"
"Ale, kam bys chodil širkačko. Za chvíli půjdeme všichni." Širka, jindy uměl vavy a dobrovědať kluk, si postavil hlavu. "Všoyt by si tam postavil," odívají se hlasy. "Na hedou trefil. Šárkrát jsem tam byl v létě." "Na je, ale teď je zima a metr sachu k tomu."
"Navadí, já se vyžná," odpovídá širka sebou sám. "Když naxemáci chceš, tak si jdi," nikde už neesperuje - šak, sevelonj, ale unárazí šar if odady, su vřad klíč, vrchnip fincal náruš púlitru a sábeva v teplo hospúdeš úpro- střed zaváťj lošú pokračuje. Širka, lyže su r pameň, vy-pedí de to sábevo sá-n. Chvilku se jed-tě li- tuje a kroužine hlavou nad tím nápadem a to pat že všichni pu- tána a hla-ty a vzpomíná dala i a další písničky. Jedná se druhou. Vrchol od výšepu lamentuje. Ne sji- tra je tak y don, ale v tešle vdi- nu jaksi n-ikde nechce rozumět. Na vířivý vle čky snáhu a hluboký zá- vřeje pod s-aby se zapemlná a e ed- chedu náka-e neslurí. Náhle se oto- vřou dveře a postava celá v bílém vpadne do lekálu. Šis-nička přesta- ne v půli. Vousaté obličej je sou- strnulé údi-ven. Pelovina má, že se jedná o himalajského šettike. Menší část je toho názoru, že nás na Moravě navštívil děda Krakoneš. Jen několik jedinců dodává necha- mácky: "A hej širka."
Strašlivý smích pomáhá odřouknout bílý záve-j a vytahuje na světlo nevířilů nadšeného kazaráda.
"Já sem t-e fakt nemohl najít, klu- ček. Ta ta-a a ten anik, víte?"
"A kde má-š lyže, smé-šnej muži?"
"Áno," má vna rukou už úplně roz- táh širka. "Ty sem si schával v lese. Byly nec těžký. Ráno si pro ně dojeu podle stop."
Vatáváme, platíme, a bíráme pinkly a sedupává na kolech pulit. Ještě poslední písnička. Poslední sloka. Kneřlíky zapínáme a-ž se vrom. Venku prý šouká. Šak si nejstarší odávají odv-aby; otevřou dveře a za- nias se v ykuline i my ostatní.

Šedé mraky se heni po obloze. Přesto že je snih bíle svítí; v lese je tma. Větrc, aatškemá sátkem. se napínají jako luky. Jedn vystřelil. Jedn za druhym v jedné stopě cupitane a pro- klináme všechny na světě. Hlavně nezapenět tu tři su- trů šouřava. Až nedopadnem ja- ko širka. Šed černej líny bari- ky musí přijít ke slovu bater- ka. Mlá aměnilo krajana k ne- poznání. Orientace se stává vj- sádeu několika světa analých pardů. Vstátní stopě šlapou. Pořád v jedny stopě. Lavá. Fra- vá. Něky někde zakloje, ale ji- nak je v příredě klid. Pájde-li te takhle šel, stanou se z nás tebeš, znející jen je- den pohyb. Levá. Pravá.
"Musda", zavo se vpředu. Šake by se svedl vitz. Te ai jen tučet lidí, silně oddechle. Sazkupujem se kolem šana a sverat su řadimo, kam ai asi ne- má šat klíče. V ten kdesi vyškik- nae. "Klučí, tady někde bylo." Jedu tu čeravé stopy. "Všich- ni po tom hrneme. Kde to mohl být. Je to podezřelý a musí se tam přijít na klub. Jedna v haitu po gízich, stopách a hla- sítě rukujom. Za chvílou ste- py koudy a vedou v obloku kpatky do lesa. V tom místě, necolj metr od zadní stěny zas- něšoné boudy, stojí zapíchnu- ty lyže. Chvilí na ně koukame a pak nám te dojde. Širka. Už go druhé toho večera burá- cí bílý lesou-strašlivý smích.

MONTE

T u l á k

Neochci být streken
těch špatných lidských vztahů,
neochci být pošlapán
a nikomu se dřeřit-
Neochci knít za živa
a utápnť se v audě.
Chci někde daleko
a új život jinak prožit.
Neochci žít normálně,
tak pitomě, tak chudě,
chci chedit svebodně
a ne jak na převážku.
Chci říkat te ce chci,
tak jak mi zebák narost,
chci dělat te ce chci,
chci z života mít radost.

Prote je on na stezce
ke svět jiny hledám .
prate se toulám jen
a mám ži-veť tvrdý.
Prote v šak jdu rovně
a klid nikdy nemám -
Než abych život žil
prázdný . a blý .

JIMAZK

S o b o t a

Začíná m-ový den,
ale i ten zemře
až kraj secheví
do dlaní noc,
musí zem-řít
aby se m-ohl narodit nový...
Den po d-ni umírá
pro jeden velký.
Teď zůstá zbylou
jagrou a vědu,
teď...
a je ho plně učelí
a plně e-čí
a slane hladí jeho
krátké v teřiny.
Je jako kranice dřeva,
kterou a i chon vza-k
a penalu
nikoliv nekeničně
jí popal-ní.
Poslední jiskra.
Poslední vteřina.
V děle houká vlak.

BARONKA

Kamarádské rada

Mívám-li dobrou náladu,
te když jsem žena sám,
vzpomíná m na ceadu,
něco mus-ja říci vám.
My ceadu měli v klínu nos,
jak jsme tón kepcůp říkali,
když na ni přišel enon nos,
jen těžk-e jsem se zvykala.
Když nás pak bylo jeson pát,
všichni se totiž šehlali
Vyřadil kekat by jen vát,
jak trá-ping se žemu nhlali.
Nadu už šim vám a.ád -
Nie dobr-še osal ženění!
Nemáta s o ani pedepaat,
Má byth ceatí v žení.

NEZNAMÝ AUTOR

KOLEJE

Koleje, nekonečné a žhnoucí jak tma-
kavačí šelze prošlaly ten kraj
nějak násilně, krutě a definitivně
jakeby som, do tichého a moudrého
království omšlých letitých smar-
ká a nehtných barevie vůbec sup-
tily. Te jsem si uvědomil jako prv-
ní věc a druhá věc, ta zastávka že
je jen jakási polezřicovní brada,
epuštěná v hlubokých lesích západ-
ního pomezí Vysočiny. Už jsem za-
paměl, jak se jmenuje a k čertu,
stejně na tom vůbec nezáleží..
Nikdy předtím jsem zde nebyl a
mělná že už ani nebudu. Škázím usm-
at a padám do krásného btlémoví-
tého nachu. Nikde nima ani navys-
teupil - co by zde hledal ?

Jen ticha, žhavé, etupující.. "Nemá
zde", uvědomují si. A přijde vā -
b-čť napadá mě hned. Která ženská
je ti zvedatá na těžkej ranec a
jít, pořád jít, desítky, stovky a snad
i tisíce kilometrů, pořád bez cíle?
Co vlastně pořád hledáš? Našelo
přece Ji. Myslelo, že by mohla být
slysem tvého života a tím že by
měla cesta končit... "Ne, tahle
cesta nikdy ani nekončí", pomyslel
jsem si e pár hodin později, když
jsem zvedal upránu a díval se na
tu rudou kouli, mizející za vrchel-
ky smrků. "Bylo blázen, přemýšle-
to, který ženský stačí ke štěstí
pár starejch cajků, rozbité boty
a modrá obloha.." Vyřázil sám.
Ohlednu se... a koleje, ty prekla-
ty koleje se výměšně lesknou,
výměšně a zlevěstně, jako tenká,
zákeřná dyky, namířené do tuláku-
vých sad...

DAWK

Zmájo

Vracel jsem se z petlagra někde v
jižních Čechách. Fin dežď mě sot-
kání s kamarády jsem s radostí ob-
cedil prázdné kupé a oddal se vzpo-
mínkám. Na půli cesty behužal pře-
teupili majšlelé, zřejmá příslušníci
kacno kastuáků. A hned začali přšet
otázky: "Te spíte v lese ž v neti?"
"Je"... "A nobejíte se?" "Ne..."
odpovídal jsem jednozlabičně. A
eš kdyby přišla zmájo?" "Je, zmá-
jo, kdyby přišla", pevelily mi nosvy,
"ta je žže na kaimě, všera jsem měl
právě jednu k večři..." A nabylo vám
pe něčem takemž upatřel Trchu ano,
ena byla už tojden chočplá...
A pro zbytek cesty jsem měl klid.

... a znovu nadešla ona
doba sobotního času-kdy člověk
náhle pocítí onen záchvěv po neznámu,
kdy sedí pokroucen na plošně posledního
vozu pacifické lokálky-nohy mu plandají
přes schůdky a za přehajícím pásem koleji
se táhne ona známá melodie ...už jsme zase na kolejích,
už jsme zase z města ven...

Kytara v tom rachotu kol-které si vystepovávají svou tak dobře
známou a bezdůležitěkrát obehraňtou stále stejnou melodií sobotních
repríz není ani pořádně slyšet, ať se namáháš jak chceš a ruce
tím neustálým bušením již ani necítíš...

Jen pouze vždy tehdy-kdy se ona dýchavočná mašinka s tím dlouhým
krozněm hlav a postaviček namačkaných lidí v oknech zastavuje na
jedné z těch bezpočet nádražiček a stanic-vylétne najednou ta
doposud utlačovaná píseň vzhůru-tam někde nad střechy tolik za-
kouřených vagonů-aby záhy znovu zanikla v supění a rachotu roz-
jíždějícího se dlouhého železného hada...

A tak se opakuje do nekonečna, až do té chvíle kdy si přehodíš
uzdu přes rameno a s kytarou v ruce seskakuješ vtý právě Svoji
Stanicí, aby tě za chvíli pohltil znovu les, který na tebe už kývá
na pozdrav...

Najednou je ti moc fajn-to když se přímo dychtivě zavrtníš v tý
nízký smrčíně a šlapeš si to zase tou tolik již známou cestou
která tě po dobrý hodině cesty vyplivne tam nahore-na druhý
straně a jako pobídnutím tě ještě naposled šlohne tou převyslou
větvi právě toho smrku, který tam stojí již snad od nepaměti...
Pak to již máš kousek-ještě dále podle skály sešupem kde ti nohy
ujíždějí v prudkém potoku kamení který se změnil v malou lavinu
v který se potácíš a marně brzdiš holi která je ti kormidlem v tý
divoký plavbě...Před tebou se otevírá to známí údolí se skálou
a potokem který se ještě pořád hádá od minulé soboty jako by toho
nemel lošt přes celý týden se na těch balvanech vyřvat, který se
vždy za nějaký čas uloupnou se skály a skočí mu rovnou do řeči...

Kluci sbírajou usárny a vskale na zem-kytary putují na svůj starý flek k převysu a ruka ti bezmyšlenkovytě zajíždí do kapsy batlu pro tabák či cigaretu a usedaje na zem se rozblížíš-co se ráde asi změnilo voď poslední doby cos zde nebyl...

Snad až na tu starou borovici, která je zase o trochu více zahnutá nad potok a čeká na ten svůj poslední den, kdy se zachvěje voď kov řene až po korunu vršku v té své smrtelné křeči a i přes ten svůj zoufalý odpor padne k zemi, aby svým tlumeným úderem padla rovnou do ty rozštělené tlamy poloka-plných ostrých kamenných zubů, se taďy vůbec nic nezměnilo...

Pomalů dokuřuješ, abys se chvíli již přitáhl tu stíhlon soušku kterou jsme vyhlíželi již minule a najednou si uvědomuješ ten první shon, kde není nic organizovaného jak ve fabrice, ale prostě vřítěj zvyk-zvyk a těch nespočet vandrá, kdy každý již ví kam má v tom momentě kdy zapaluješ vohem-šlápnout... Zatím co si vybaluješ usárnu zasyčí nad plamenem vočouzená ledvina plná toho nespodohitelného lesního čaje-ktorej nikdo snad nedokáže napodobit na plynu-páč tomu schází ta správná vůně kouře, ktorej se někdy tak začne protivně točit, že nestáčíš si přeseďat a jedny strany na druhou... Dokola putuje krabička zmuchlanejch cigaret a kluci ti už podávají kytaru patřičně vyhrátou a převysu do ruky, abys zmáčknuł právě tu starou-a kterou vřdycky zašíná ten každéj sobotní večer...

Noc se ti pomalu kraďe ve svém tmavém plášti za záďa a teprve kdy ten kulatěj nahore na obloze vrhne své světlo na shrbené postavy kolem ohně a jejich plamenáckejch brášků-jiskérek-dostane všechno kolem ty správný stíny, který se pomalu natahujou a predlžujou jak ten nahore loudavě se plouží po ty čířtý vobloze poseté třípytívejma jiskérkama nočních hvězd...

Stín toho raněného velikána už pomalu taky škobrtá vo ten první kámen navršeného valu u pětoka jak by se chtěl napít na dobrou noc a to již nabeti viš, že je něco po jedny hodině...

Spacáky rukujou ven a naposled sraziš prohořelej vršek polen do maliho strážáku... Chvíli se ještě vrníš než najdeš tu správnou polohu-kdy máš polárku"někde v nohách a pomalu se propadáš do toho štastného prázdna...

Už ani nevnímáš zahoukání savy, která se vyplaší tam někde nahore v koronách a stále padá a padá... Naposled ještě vydechne vohem tenkej modrej pramínek kouře aby záhy taky zavřel své rudé voďi a spokojeně usnul vedle schoukanejch všelijak silnet kesaráďů blaženě funicich ve spacákách...

KLUCI A FERLY

NEVYHÁTKO
Zamaraďu
SUMA
JONI

PÍSEŇ KOLEJÍ

DEWI

*Čtenářům Zlatých
věrných Dewi*

1. Noční vlak houká píseň kolejí,
a já Vám všem chci jednu radu dát,
nelzte tam když dým Vám nevoní,
a neznáte někdo jízdní řád!
2. Varná je cesta toho kdo chce žít,
já na ni bojvám skoro vědycky sám,
chtěl bych Vám pardi ještě něco říct,
na střeše vagonu teď umírám!
3. Až nečt hrochem mýš pastor začne lhát,
jemu pak věřte až řekne byl to kdán,
co mně mu dát ten hvězd a pruhů stát,
vědyt on byl jonem hobo - indián!
4. Hrtvá je sám píseň kolejí,
a duše prázdná jak vyhaslej vlak,
kolik jsem prošil prázdnejch sedějí,
z nočního vlaku už sboj! jen vrát!

Ins otinkujeme Dewiho píseň pro westernovou skupinu "Pěshtýři".
Obsazení skupiny: Hanzgero a bicí - Dewi, kontrabas - Hanz Jarda, 12 str. gitara -
- Kid Grubner, 6 str. gitara - Široko Boštik, solo gitara - Jarda Volák,
mandolina - Karel Mladý, pikovaná banjo, dobro, harmonika - Medák Pánek.

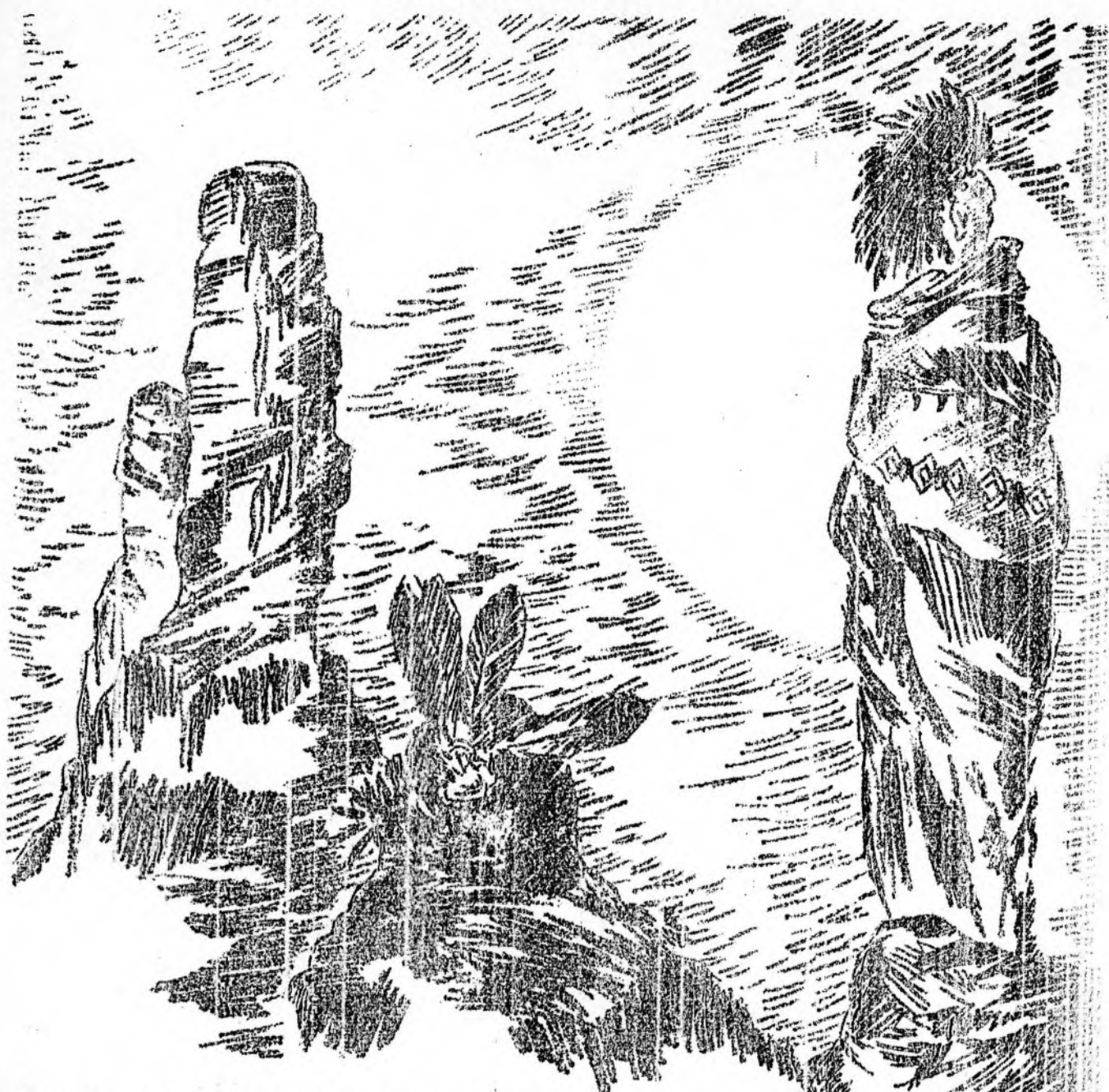

Poprvé jsem tam byl asi před čtyřmi lety. Od té doby jsem se tam několikrát vrátil - do toho kraje le-sá, rybníků, kde je ještě kus oprav-dové divočiny. Každých váš tenhle kraj přelíží a dal pár typů a rad. Vymažte...Nebudete litovat.

Oblast "České Kanady" tvoří vlastně jakýsi lichoběžník na severu ohraničený městy Jindřichův Hradec a Dačice, na jihu městečky Nová Bystřice a Slavenice. Pázeň, nedaleko jsou Rakouské hranice - nezapomente na občanský průkaz a držte se raději, zejména v jižní části značených cest - nežnost kontroly pohraničních stráží. Nejlepší výhlediskem je Jindřichův Hradec. Město je památkovou rezervací a se svou set-ě stojí za prohlídku - zejména zámek a taky muzeum s bohatými sbírkami. Z nádráží pokračujeme kuriozní úzkokolejkou Jindřichův Hradec - Nová Bystřice /délka 33 km, doba jízdy cca 2 1/2 hod/. Vystoupíme buď v Nové Bystřici nebo v Alberi. Po červené tur.značce do Klášter-obce, pojmenované po dnes již značně zchátralém klášteře. Záchoval-á část je uzamčená, ale při tu řeše štěstí seženete snad ke-čovníka, který vás provede. Dál po červené, hrad Landštejn - jedna z největších zřícenin u nás, údajně o Jíjíště Schillerových "coupežníků". Roz-hled. Hrad se již několik let opravuje. Pod hradem jeskyně s vývěra-jícím pramenem. Pod hradem je také hostinec. Landštejn je klíčová středem, srdcem České Kanady. Odtud se rozvíhá hustá síť značených cest. alespon zhruba některé popí-šus:

Červená pokračuje přes staré město pod Landštejnem, jde většinou lesy, přes Praffenchlaů - zbytky středověké zdi z 15. stol./vyke-pávky/ - řada rybníků - město Slavenice - památková rezervace - řada dřevěných domovních stítů. Ze Slavenic jede vlak u da zastávce u Úhlavy - to už je hlavní trať se spějem více směry. Další červená vede přes Kamenný vrch, Hamerský rybník /pěkný romantický flek, rybník s výhledem většinou zarostlý, jakousi travou a připomíná Sargasevé moře z patli-kov, ch povídek/ -ec kaprun, Vyseký kámen /vyhlídka/, Kunisk. Na vlak asi 1/2 hodiny, autobus. /Slutě - ec Štalkev, lesy: Malý a V elký rakes ni rybník /pěkné campy/ atd.

vlakem ze st. Dolní Běláky nebo Šeč do Dačic.
 Zámek - ze jímavé sbírky rytin. Vlak, autobus. Madrá -
 Český Růžek - peňák se jím lesy. Z Rudolce pouze autobus.

Je zde ještě celá spousta značených cest. V severní
 části - t. j. od Landštejna do vnitrozemí už se můžeme celkem
 volně pohybovat i mimo značené cesty. Spousta větších i men-
 ších rybníků, divočina, pěkné fleky na tavení, Oblast České
 Kanady n. j. dle v mapě Československé vrchovina - jih.

Pěknej vandr přeje Dawy

Kamarádi... dáváme v plen rubriku šlapej čai, každý z nás ví o něja-
 kém zajímavém místě někde a právě přes tuhle rubriku se možnost echo
 pře ostatní kamarády. Těšme se na příspěvky do této rubriky, ne-
 musí být v pederném stylu jako dříví echo se Českou Kanadou, může
 být i ve fo rač reportáže či popisu toho kraje. V rubriky uvítáme
 i nejzářnější zajímavosti a místech, co jsou "jiná" než ostatní
 a vůbec vše, co by se mohlo týkat názvu rubriky.

-red -

Odvaha není ani tak se bát, jako spíš mít pekelný strach a přesto
 jít pořád d'efcau H.P.Šeten

SMRK

"Paješ v se betu ta dahlavku! Už je te taz pěkně vykácený, dokonce i Smrk skácel! Vessom te z wilsenky na kopl, počasí je vyberný, akorát na tako-veu štreku!" lákali se kamarádi, ale já jen něco neurčitěho zamumlal a mávl rukou, kluci zakročili hlavama, ale už se nepřemlouvali a já jeli někam jinam.

Bylo mi, jako bych měl jít na pohřeb Kamaráda Smrk, to byl pro nás pojem. Měl spoustu jiných názvů, ale pro nás to byl vždycky prostě Smrk. Stál tam u řeky na obrevské louce jako stožár, jako haják, s odšlapanými větvemi, oslehaný větrem, opraný deštěm a jízvený rukama všech lidí. Byl tam od nepaměti, poprvé jsem byl na řece jako malý kluk, pak jako "mladý turist" a od té doby nesčítal jsem ani jeden den, kdy jsem tam nebyl. Když jsem byl malý, tak jsem se na Smrku často hrabal, všichni byli tenkrát jasně přemoklí na kůži, ben já ne, ale ne proto, že jsem měl přes sebe gumak, ale Smrk byl prostě kácen a chránil me. Pod tím smrkem se v roce 1964 kamarádu přijímali do spady, pod ním jsme připravovali velký vlnok de Patez, pod ním jsme lárovali, když se kluci za te vešce vady "udělali" a utopili ke- ml a ty jse e usperedali zachránkou expedic a tu hromadu trisek slavnostně vyložili, pod ním se jednou kefr probudil zimou a ceu- ral se kole a řeky a žilvil.

a mi úplně nový kanad- ky, který n škam ulevaly a e který se nikde ne přihlásil a já tenkrát poprvé a naposled nadával na svůj péřák, pod Smr- kem jsme se ožili snad nejhezčí chvíle svého trampování, protože Smrk byl káčen a vždycky n sm připra- vil nějaký nový a nesapomenutelný zá- žitek a ty jame se ta n pokaždý zav těšili. Dokonce jse a jednu čas uvažoval, jestli se v něm nesch ovává trampskéj pánkah. Hajda, ale asi ne, protože ten by určitě nedovolil, aby přišel nějakéj maalas s pi-lem a Smrk ská- cel.

A tak jse a tam už pár let nebyl a nepojedu tam už asi nikdy, ani když pře- brada bude napouštěná. Protože he chce vidět navždycky tak, jak tam kdy si stával, zjiavený ale nepokácený a lrdí, staréj dobrej perš Smrk.

D v o j i o e

Seděli na schůdkách na nadraží
Opření o sebe a spali
nebo snili
Z čekárny se je vyhodili
/ani se jim tam nechtěla/
A nevaří že přehle
a že už začíná svítat
Čekali přece na svůj vlak
Co na tom že o nespali azár
Ohtěli jen kousek jet
pak jít
a hlavně nespáchat
a usnout v trávě naveden
Neměli adresu
a post neměli kam
Byli jen dva
a každý vlak je vezl domá

S e k e r a

Nechal už nic
jen pelátek zeleného ticha
a trochu neděšené vody
v níž by se odražela obloha
a zrůna vycházela slunce

T A P I

T u l á k o v a m a p a

Ne každému v ní ukazují
směr svých cest.
Ne každý porozumí.
Ta mapa nemá vrstevnic
a sever má přímo před sebou.
Kato však steh a kylika u pasty,
šipkový koř a bílý dům
a louže, co z ní pijou psáci
a dobný lid v pevných stiskem ruky
a vůbec vše, co tulák denně potká
v té mapě vidí.
Je stara jako tulák sám
a stejně zjzvené,
Musí au ještě dlouho vydržet.
Chrání ji deře v levé pažce hrudi,
skrývá ji pod hatlem
před zlovou stálich očí,
před náhli náhlich slov.
Ale přec smrti jí neschová.

Kolářka

M á / ř a t y
Převládka cesty
ze lidla kraj lesa
a rezešila se k němu
Ohlédl jsem se naposlady
Kdesi za kopcem
Rockal vlak T a p i

NAPŘED MI ŘIKALI, ŽE SE SPRÁVNĚJ
TRAMP NEPOZNA' PODLE VOBLEČENÍ
A TEĎ MI ŘIKAJI ŽE SEM
SPRÁVNĚJ BLBEC...

NESTRÁL-EJTE PO PRŮVODČÍCH KONAJÍ
POUZE S-VOJÍ ODVANNOST.

PAJDOU

Dnes, skona večer, smráká se a pr-
ší, tichý déšť něžně stéká po ok-
nech. Jak dekančit den, než obaj-
ma tě náruč peřiny a polštář utveří
plátne pro sny.

De šer-a bzučí televize, na
obrazovce se střídají obrazy a hla-
sy, nevímám, až náhle les. Les
zjevil se svým očím, rozvířel vět-
ve stromů a rozžněl se pokojem.
Prudec se rozveněl a rozespíval pata-
kem. Vstupují, nech někde přijímá ně
kroky... skere večer, smráká se a nebe upustilo
tichý déšť. Jdu a vůbec nezaleží kam mě kroky vede tate chvíle.

Jdu, p-recházím se, lazebník koupe krajinu, ten tichý déšť,
zářezánuje zaprášené barvy. Nec rozbila své království, vůdce nar-
páží na hečkau tam, která nepeděší, která prestě je a my a, ki pe-
šitáli, neboli v ohlece nad námi kacířvycházejí hvězdy. Oheň, malý
sheň prozářil tam, preblaskl k očím a vyprávěl jím s stínem, který
u něho sedí a který jej vzplanul...

Sedí - čleviček pohroužený do útrob jakéhosi havelaku, sedí
a dívá se do tmy. "Jon pejd, pesad se a zahřej svůj studený ruce."
Upedám a s tajně nevím, jak mohu vidět keje studený ruce, jak mohu
věšit že jdu a jazyk tuhle nevědomost tluměčí.

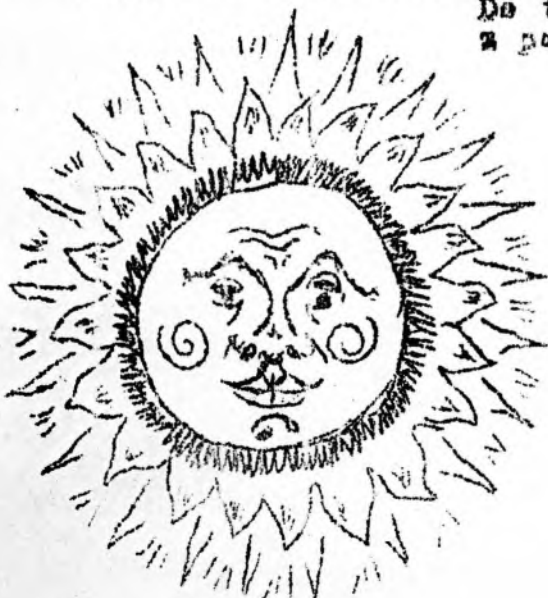
Debrácky se usmál do nácharych bílých voued, - že praskla
větvička, že alyšel můj dech. A pak jame seděl, vyprávěl... eživoval
vlákna vzpomínek. Tam, tam se akáče patak přes ten velký balvan
dřine opušt-ěný snap šedých vlků - eděšli, a on, že vrací tčete kom-
pna život, teplo ohně. Nevím jak jame si dlouho povídali, ale nec
byla již malá a bleďly světla hvězda, když joca se zvečnul k odchodu.

Podal mi ruku, tak chlapecky a tvrdě, těma svým modrým očima
se zadíval do mých a z kapsy vandel větvičku vřes...

Přajem-e debru nec... nechci spát, musím jít, stvirám eši...

Do ticha bzučí televize, pokojem vení vřen
z pouchláné větvičky na stole ...

BARONKA

O UŽITEČNOSTI VĚCÍ

Bejt vlaken na tý známý trati
Dřevěný polstrevání

Slepý okna

Jízdenky za dvě šedesát
na okraj aná

A pražce přehřívajú kytaru

Bejt šťastným vlakem

pátečních cest

TABI

N a š n í c e s t o u

...a pod pancem hvězd
 ohně svůj hrbat
 nose je veliká...
 a hvězdy tak těžké...
 měsíce su-udai
 soumráčenou čepici
 abys pos-vítil svou lysinou
 ruce kasaře páčícího
 v nekra v botách
 a po-tu v zádech
 diamanty nevšednosti.

HOULA

JÍT RECEPTEM SMU

Rezdupat pečetadle času
 zahrabat rezatý vzpomínky
 Csedlat pytláky tuláctví
 řevěsit kukadla na sluneční
 paprsek

Peta se rezběhnout
 Klusat n čkam dól,
 zpátky s e ohlédnout,
 smát se v zít kytaru a hrát...

PÍPÍK

LŽ SKŘÍPOU KOLA VLAKU

Melancholicky keken tete jezďěj
 stromy

Pečítáš telegrafní sloupy
 Práva už zvelna pousíná
 po pravidelný koupeli
 a nedečkový nahy
 jsou spi čkou ve svých snech

PÍPÍK

B e d o v a n í

... a pl-ná papelnice
 zlatých úplnká
 odhozená karnivými měšťany
 a plny stál mance
 sljaskavých k večerá
 Jen si z akrej
 My půjdeme vyoirat
 odpadkové louže
 a ledevat s praxdnými žalucky
 ze šleha čkovjch araká

HOULA

D v a

Museli b ýt dva
 aby se v cece cala přeskečit
 velké ka luž,
 když ten den
 lile jak e z kouvo.
 Drželi s e za ruce
 a kdesí vyseke nad nimi

Z MOJELU LASKAVĚ FOTOGRAFICKY ZVĚŘIL MŮJ IIIII

a naš lesom
se redila duha.
Museli být dva
aby se mohli i radovat
z tohoto po znání

B ARONKA

NÁVRAT Z B-RO

Stejiš upre-střed kebarca
belavý neh-y
už neunese u jediný krek
a myšlenky se teulaji
někde po o-bleze
laskány sluncem.
Stejiš upre-střed kebarca,
sundaváš t-eletinu
z odřeného ramena,
pak kešili
a texáry šedý blátem.
Za oknom t-na
nočelného večera.
Teď platíš
Máma a své-j aním

knuska seba z lucerny.

BARONKA

NÁVRAT Z GANDRI

Je, milej pane ze sílky,
svetl jate mě z silosti.
Vyhevél jate tía žádesti
tý nablegokaný blondjaky,
ce jezdivala stopax kdyse
a je to možná vaše žena,
Já ale nejsem naležená
přistupovat na kompromisy,
když jate řekl,
že hejt mja táta,
vyhadíte mě z baráku.
Taky bych radši jela ve vlaku
nemít teď dva dny před výplatem
a v kapse pětku do rezervy
za kterou zítra nakoupia.
Zastavte radca vyčteupia,
nemam teď na hadání nervy.
Snad jsem tu nenechala nic.
Na, děkuju, nemám to těžký.
Wozau, ta zase keusok pěšky.
Wozau, ině tu náte hie.

TAPI

BRDČKÝ VLAK

U nás na Brdčech jezdí už pátý rok kolejičkový Pepík, vestační lístkové říkají, že je to teprv takový ucha zelený, a tak mu dali starou mašinku a pár vagonků, aby se zaučil. A ves teď jínou nechce, věčně jí hlídá po tendru a říká: "Tak copak, Kláre, belka neje."

Jezdí spolu přes zapadlý nádražíčka, kde vystupuje jen pár buček a kašičkama a v pátek heráa trampů. Mezi stanicema se pracirají lanem a Klára vedhrnuje větvičky kaminem.

Jednou - takhle v sobotu večer to bylo - co to slyší?

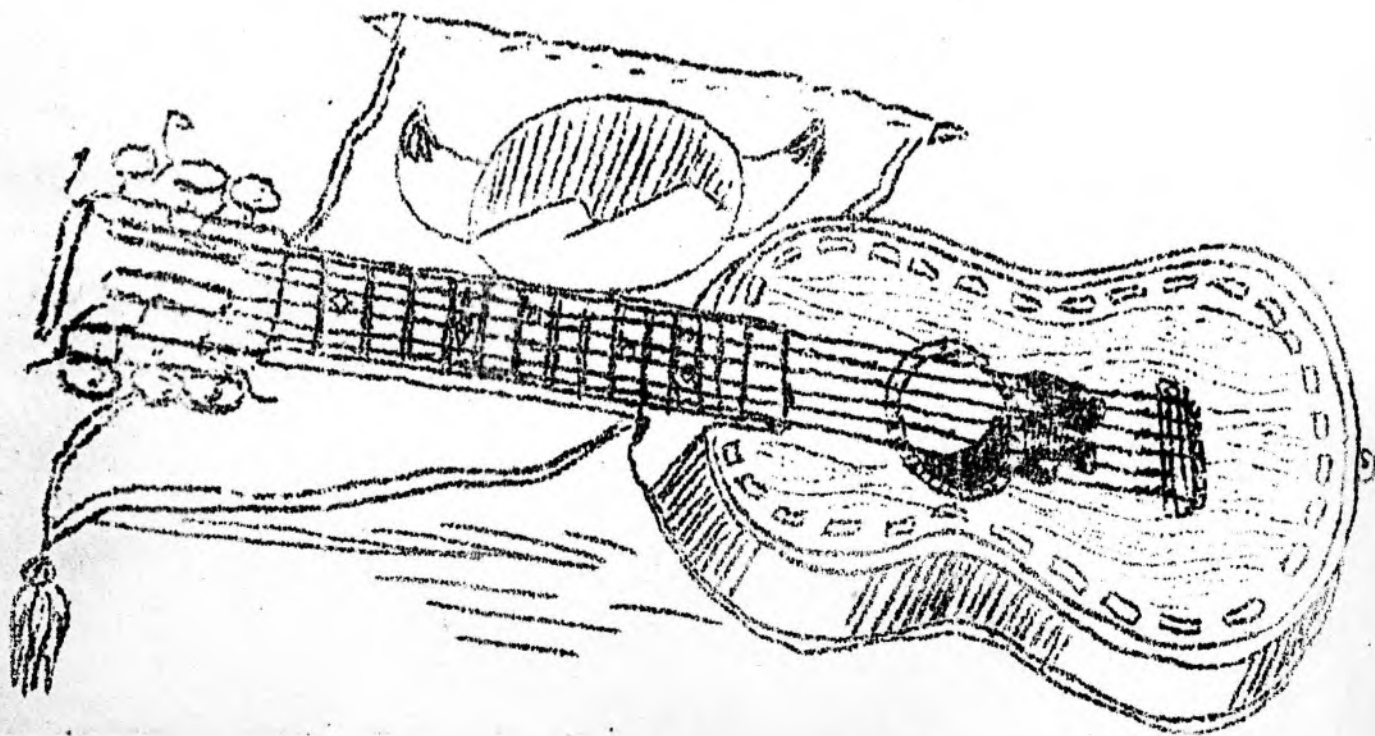
Klára křičí nárazníčkama, Pepík taky noví, tak se do pacívat. Kausak po cestě a kolem velkého dubu doprava - a tam heří vechou a vekela něj vidí se pik znový tráva. Jsou to ti kluci, se dycky v pátek přeběhnou v třebani vlak a po cestě chytne rytnus pražou do strun a Klára jim píská do taktu. I teď slyší Pepík: "Sběhnutí hlava kausak do tunel před námi..." Revíle "Ahej!" a když ho kluci pozvou k vechou, sedne s i, zaposleučá - až se úplně zapomene. Najednou slyší pís kání, vyskočí a letí zpátky. Klára sautně přeslápne z koleje na kolej, a vyčítavě bliká velkýma vekem. Pepík jí papláce po tendru a hláší "Konečnái" Babky vystupuje a díví se, Klára je úplně vedla. A jedou. K kausak po cestě a kolem velkého dubu doprava. Jedou na pólích. Naší nca vód sam/ha divsní až zaskrípaly brzdy, když to ovišlál. A hned se jí to zalíbilo, samotou vypustila párt a pískla "Ua!" A dyž ráno vyhrála přetah lanem, pavěsil jí Pepík plasku na kominu a pyšně breusilí po kampu.

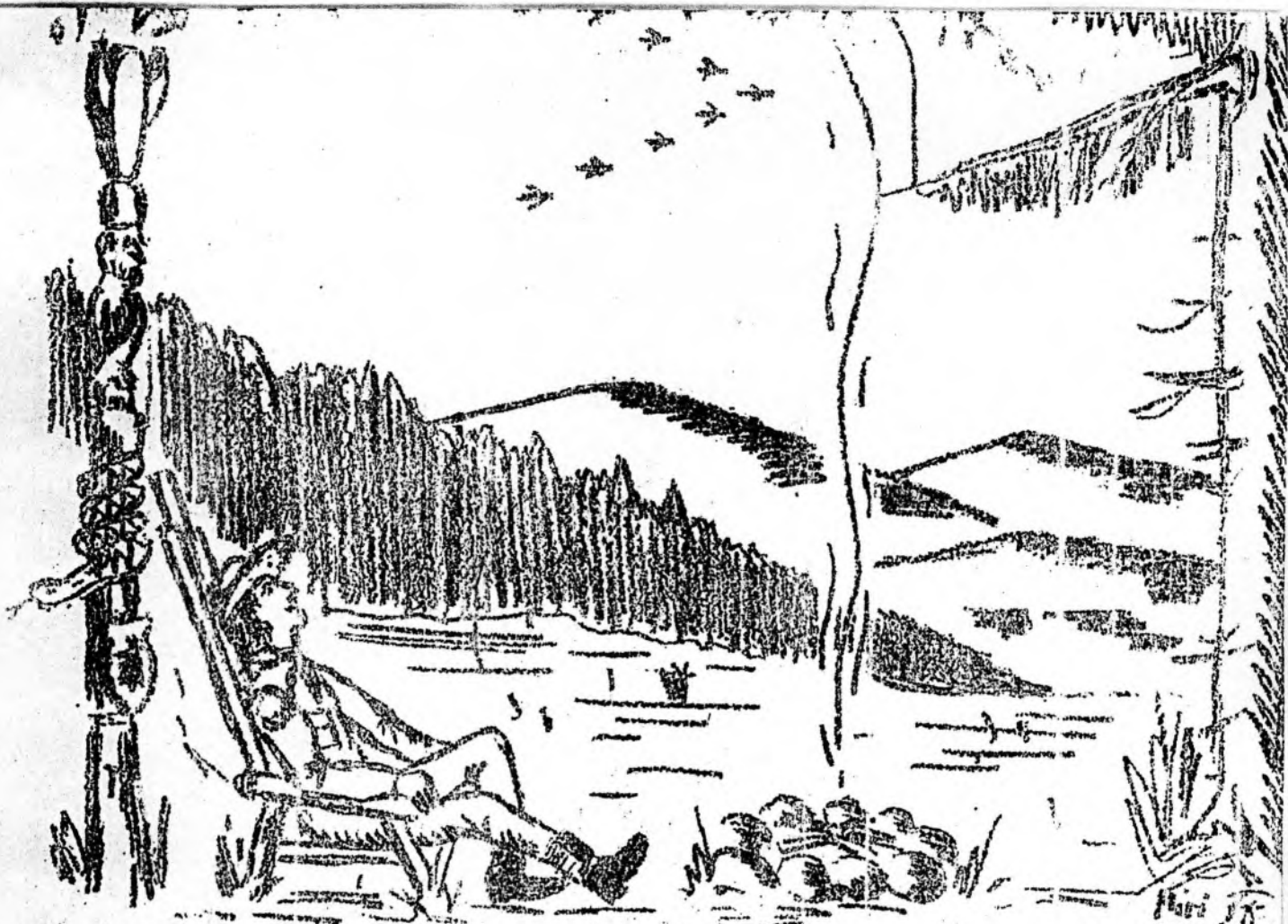
Na té trati už nie nejezdí. Akerát v pátek tam Klára vykláší pár trampů a v nešlái ja vedsunu zpátky do třebaní. Pražou zaris- lajš traven a přes vechičky jezdí autobus.

Když někde po třebonem setkáte starou, dojchavičnou kašinku, co se živí šičkama a páje voču z peteků, tak to ste měli štěstí na Kláru a Količnicovýho Pepíka. Von má totiž strajvíčovskéj list na všechny stezky a zkratky brdčský republiky.

Podpaal mu ho proj sám Fabián.

TAFI

Miri 18
Clifton

Prosím tě, pochop to! Pochop, že mi stačí ta trocha hudby a neruš
 ji svým-i neustálými otázkami a podotázkami: /"Kdo to je? a to-
 bě se t-ě líbí? Blbosti!"/ Prosím tě, chceš-li, kleknu na kolena.
 Netahěj mě, jak ty říkáš, do společnosti. Nech mě dýchat jednu
 partyzá-nku za druhou někde za městem. A též nenadávej na moje
 nehty oarámované smutkem mých toulek.

Mi lě, prosím tě! Mídi!

Já vím, že tobě víc sedí na pleceka ledabyla držaná ve dvou pra-
 tech. Tak si ji tam proběhnech a nakopej mě pod stolem do nohou
 /s úsmě-tem na rte- ch/, když trochu uliju na ebrus. Nech si ji,
 fakt, i ty políbký, jež zůstávají na okraji těch sklenic, už nechci.

S-ny a dermacela a oběsenci visící na nových, modních krava-
 tách dě-sí mě každou noc. Prosím tě, pochop to, že mě nelze pšavy-
 chovat, jak to děláš ty s bílými kryssami u tebe v laboratoři.

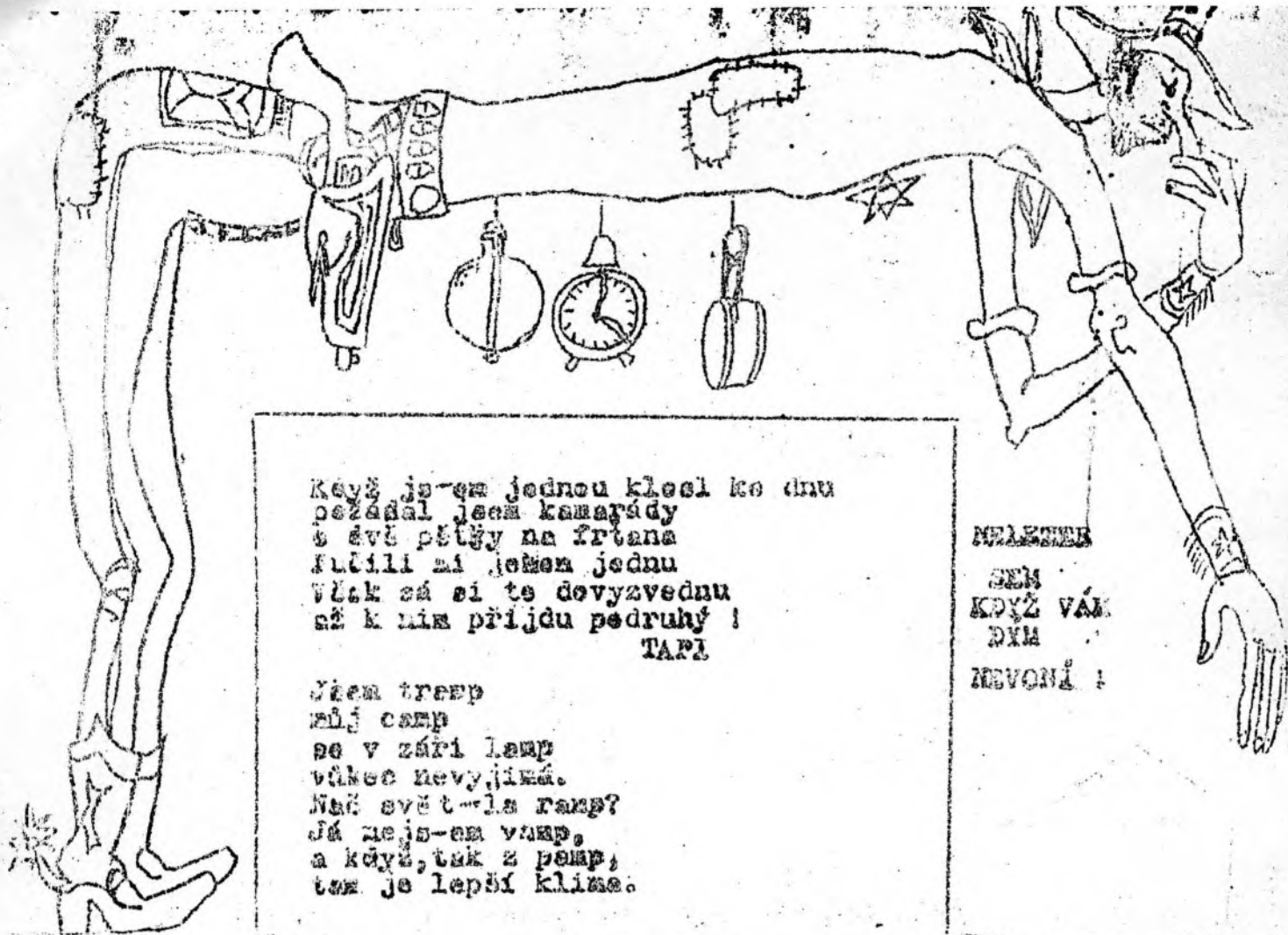
J á nebudu tak jako ony pleut vodou a probíhat ohněs za
 koušek žvanse, který mi pedáváš na hlubokých, mělkých, desertních
 a nevím ještě jakých talířích. Prosím tě, pusť mě zas na chvíli
 z pout naší lásky. Vykopej mě od svých dvořích. Vykopnutý budu
 se zvolna svlěka-t z šatů polointelidenta zpět do hadrů pubertá-
 ka. A o-ě té modřině na zadku nech mě napsat dlouhou básen.

Přednesu ji svým básníkům, které miluji. Tak teda- neje je-
 diná, fa-ckuj mě do tváří, nakopej mi do prdele, prostě vyhoď mě
 sprostě. Tak dělej a nebuď tak vyvalená!

Prosím tě! Pochop to! Prosím... .

HANS SLABOCH

SONG STOPROCENTNÍHO VANDRÁKA

Když jsem jednou kleel ke dnu
 požádal jsem kamarády
 o dvě pětky na frtana
 řekli mi jenom jednu
 říkáš si je dovyzvednu
 až k nim přijdu pedruhý !
 TAPĚ

NELEŽEŠ
 SEM
 KDOŽ VÁK
 DYM
 NEVONÍ !

Jsem tremp
 máj camp
 se v záři lamp
 vůbec nevyjímá.
 Nač svět - la ramp?
 Já nejs-om vamp,
 a když, tak s pump,
 tam je lepší klima.

Má- m rým
 a o nik
 í spín
 í báin
 ne-ě zvin
 za-ě rým
 úp-lně nevý.
 Pak rým
 s chvěním
 al-očin
 kdy-ě snín
 k očin
 re-dakterovi.

Čt-ybí unce
 al-unce
 neštačí
 ka-runce
 ke štěstí.
 št-žádá pa
 ke-runce,
 pak je prejí
 v šunce
 - tajně
 no řestá.

JOHNY

Revidá F-ery: Zdálo se zdálo
 vešklivá a když přišla blíž, tak to byka pruvča

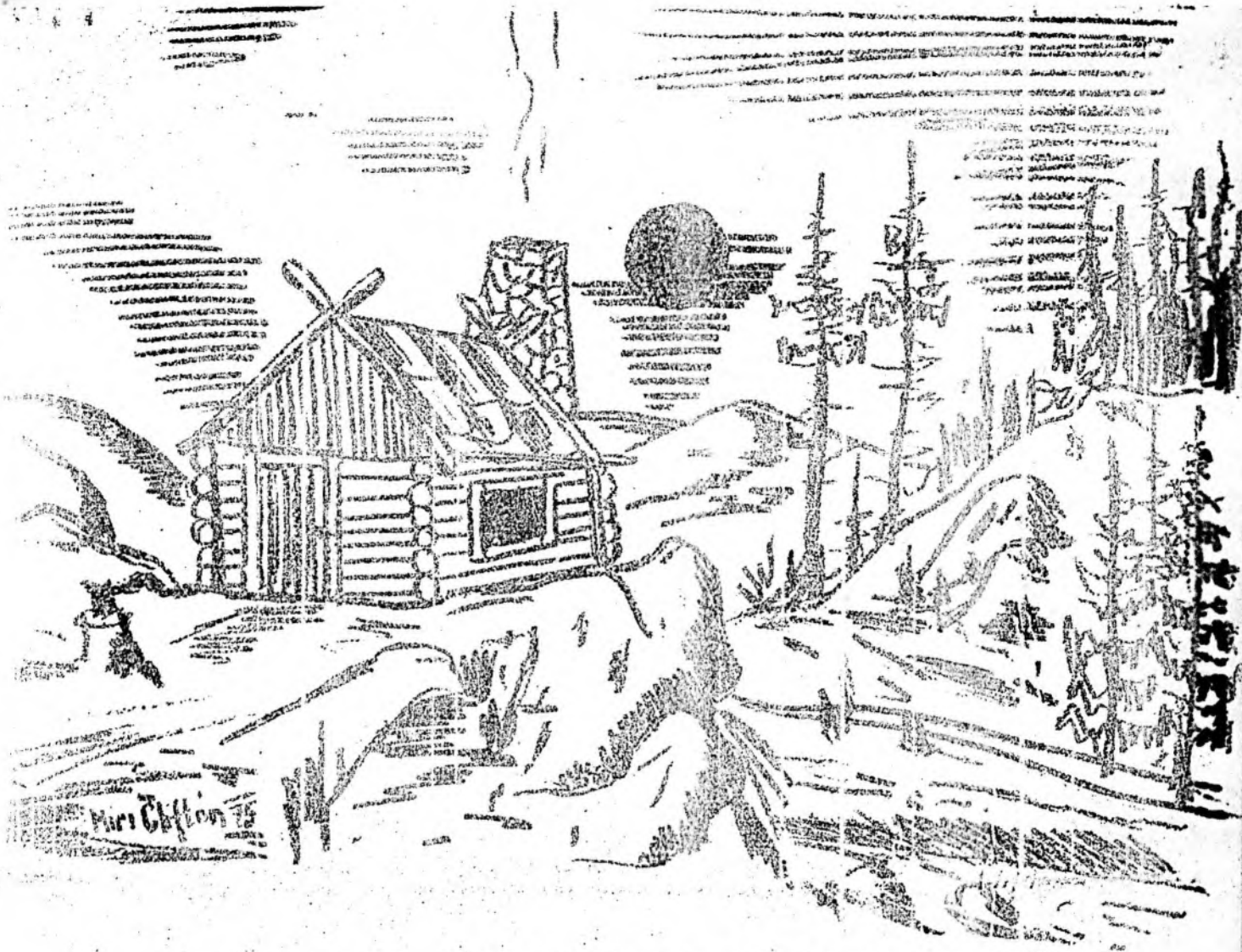
KAMARÁDI! NEJVĚTŠÍ TRAGEDIE OD DOB
KUBÁTOVÝCH KTERÁ POSTIHLA
NAROD TRAMPSKÝ! U STARÝHO
TOMA DOŠLO PIVO!

KDO TĚ TAKHLE
ZŘÍDIL

ALE, POVIDÁM CO TO TÁMHLE
BĚŽÍ ZA VOŠKLIVÝHO PSA
A NEVŠÍM SEM SE, ŽE JE TO
BOXER

"Tramp a brečí", řek se mu a moje oči čírali tam někde uvnitř a já musel proto furt smekat. Fakt, noc dobře mi nebyla z toho, jak sam tak bezradně hleděl na skorobručku Frede. Ale přece nezačnu u té jeho postele, bílé jako křídla nějakého anděla, bulit.

Kousal sem se do pysku a zkoušel sem se smát. "Frede, ty kluku h-edna, che, dyk to nic není, za týden, nebo za dva..." "A taky za sto let", skočil mi do řeči Fred, "ale to už budu mít, Hanku, pusu p-usu hlíny, to už mi potom můžeš kecat tyhle ty bajky a mudra-vení ta-m u nás za městem, tam řvi ty svoje nesmysly že mýrtý a nacešek... Rozumíš, Hanku!"

"Rozumíš, rozumíš, křičel jsem v sobě a dusil věty, které bych ji-nak nepově-děl, v krku. Byl sem tama větama úplněpodašený.

Pliv sem si do kapsníku a říkám: "Frede, až přijedeš domů, tak doděláme ten totém /dusím se/, taky omáště upravíme. Pořlach připravíme /krk nám celý zachrchlaný těmadle nesmyslam/, zpívat tam budeš. Frede a taky..."

"Hanku!"

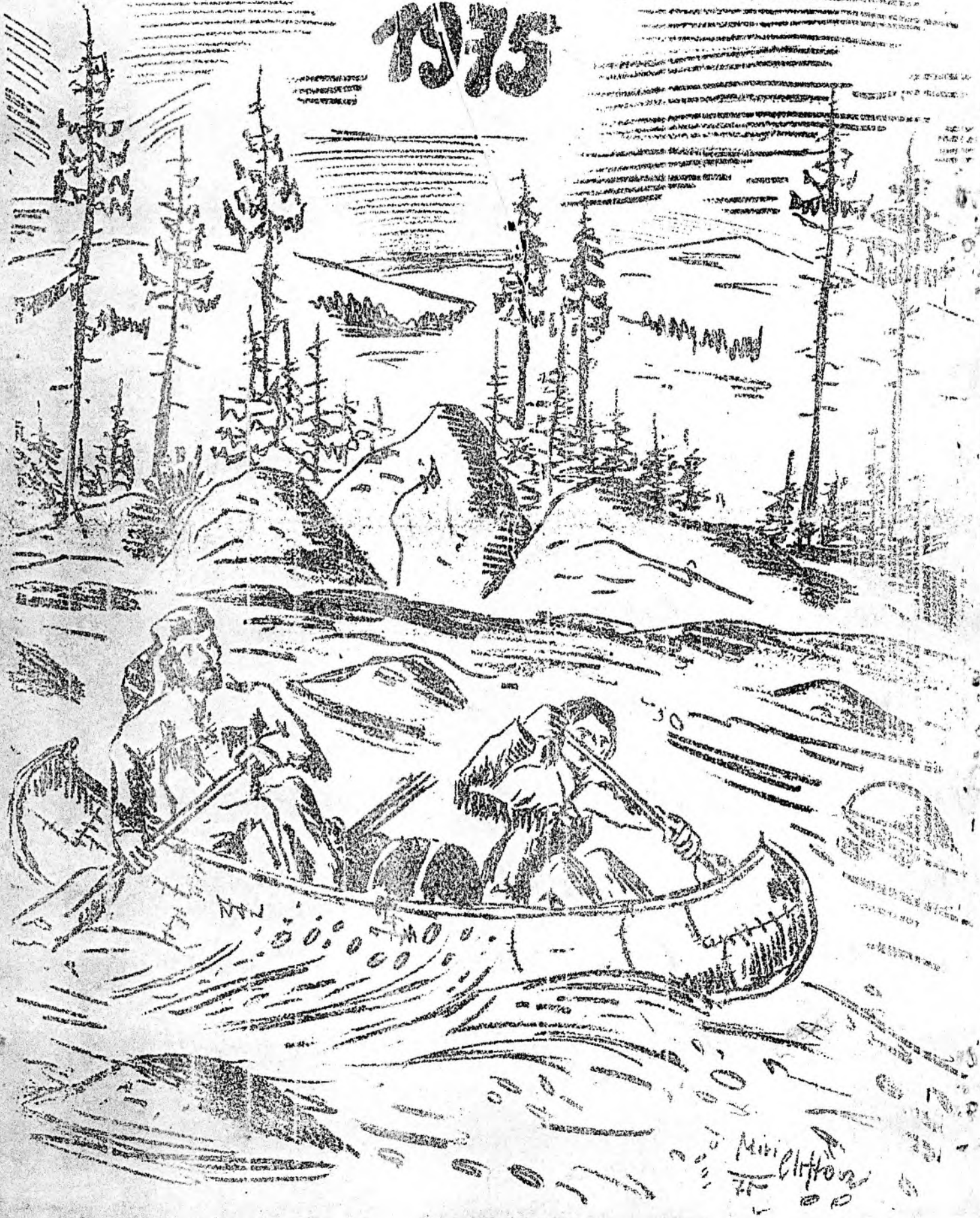
"Co Fre-de?"

"Hanku odejdi, odejdi, rychle, běž!" Oči mám podlité a není to krev. Dveře, k-olika dveřmi sem už odcházel, ale nikdy na takhle. "Hanku, slyším ještě za sebou klapat Fredyho zuby: Te máj tele může čát Haryau. "

HANS SLABOCH

PRÍBĚH

JARO 1975

Miniature
The Clifton